

har taget Kjølen tilside paa en Rekrut, der marscherede daarligt, og givet ham et godt Slag. Constablen skal dog vel have den lille Stok, for i paakommende Tilfælde at kunne slaae fra sig, og det forudsætter dog, at han maa kunne blive baade heftig og grov; thi at han med simpelt, kolbt Overlæg skal slaae en Mand med en Blykugle for Panden, mener man vel ikke? (En Stemme: Jo, naar det er nødvendigt!) Ja, og det er godt gjort, naar det skeer; men man maa ikke gjøre det til et Princip; man maa hellere finde sig i, at de gjøre det med Livlighed, hellere tilstede, at der bliver slaaet et Slag for haardt end et for let. Men som sagt, det er Utsaamen Noget, der ikke hører hjemme i en offentliggjort Lov; hvad der derimod skulde komme frem og staae i Loven, det er Begrænsningen med Hensyn til, hvor Politimagten begynder, hvor Krigen indtræder; thi det maae vi vel lægge Mærke til, at naar Politimagten i Tilfælde, hvor Folk rotte sig sammen og ikke ville vige, har, og det skulde staae i Loven, stillet de fornødne Opfordringer til Vedkommende i lovlig Form om at stilles ad og gaae, og det saa ikke skeer, da først er der indtraadt Krigstilstand imellem Politiet og dem, der ikke ville vige, og saa er det Diebtik kommet, hvor Politiet ikke mere behøver eller ved mange Leiligheder ikke bør træde passivt op. Det er, hvad Klogskaben byder, et Andet, hvad Retten byder. Klogskab byder ved mange Leiligheder, og det vil Politiet vide, at fare med Lempe, fordi det i de fleste Tilfælde ikke er stærkt nok til at bruge Magt; men Klogskab og Pligt byde, saasnart det er stærkt nok til at bruge Magten, da at bruge den med Alvor, saa at der ikke kan være Tvivl om, at det er dets Hensigt at blive adlydt. Naar en æret Rigsdagsmand (Wille) har meent, at det i London ved slige Leiligheder gif. for sig uden braadne Bander, saa er det en Feiltagelse (Wille: Nei!). Jo, thi naar den ærede Rigsdagsmand vil undersøge Bisterne fra de almindelige Hospitaller Dagen efter ethvert stort Dødsfald, vil han finde en ikke ringe Tilgang mod den sædvanlige. Men hvorfor saaer man ikke Noget at vide derom? Fordi Journalisterne finde det rigtigt at haandhæve Politiets Myndighed og

derfor hellere fortie en lille Udskeielse af det end tale derom, hvorved der maaskee kunde fremkalbes en større fra den anden Side. (Wille: Nei!) Det ærede Medlem maa vide, at jeg ikke vilde sige det med denne Sikkerhed, naar jeg ikke selv havde undersøgt og vidste det. Men dernæst er der en Grund for alle de Vedkommende til at tie, thi de have kun faaet disse Knubs, fordi de have været, hvor de ikke burde være, hvor de ikke lovlig maatte være, altsaa kunne de ved deres Klage paadrage sig anden Tiltale, hvor det da kunde blive bevist, at de ikke uskyldt havde faaet de Knubs, de havde faaet; thi det, at de havde været paa et Sted, hvor de ikke maatte være, uden at kunne bevise, at de ikke kunde komme derafra, vil være Forbrydelse nok. Det er det, som maa være klart, at Enhver, som bliver paa et Sted, hvor der er Sammenrottelse, efterat det er sagt, at man skal gaae fra hverandre, har været den offentlige Myndighed overhørig, ligger paa sin Gjerning og skal oveni købet straffes. Naar vi ikke komme til den Erkjendelse, vil al Politimyndighed blive til Spot. — De øvrige Sager har jeg vel sat Mærke til, men jeg skal ikke omtale dem; jeg er overbevist om, at naar man undersøger det nærmere, skal man finde i Bestægten Noget, som hører til Instruxen, Noget som kan flyttes over i Loven, og Noget endelig, som ikke hører nogetsteds hjemme.

Wille: Jeg tillod mig, da denne Sag først kom til Behandling, noget udførlig — det gjør mig ondt, maaskee udførligere end Nogle havde ønsket — at gaae ind paa de Punkter, som efter min Formening kunde trænge til nærmere Belysning. Nytten af en saadan Udførlighed skulde jo være den, at man paa eengang fik udtalt, hvad der ligger Een paa Hjerte, saaledes, at der ikke blev Nødvendighed for senere at gjøre Strøbemærkninger til Et eller Andet, der let kan fremkomme derimod; jeg troer derfor ogsaa, at man vil finde det fuldkommen tilstrækkeligt, naar jeg med Hensyn til forskjellige Indsigelser fra senere Talere imod det, jeg da anførte, henholder mig til, hvad jeg i mit første Foredrag hittede.